

ජගත් ජේ චිචිරසිංහ

17

කවු

අපිරසිඳු පොලිස් සිර මැදිරියේ කෙළවරක සි-
මෙන්ති පඩියක් මත වාඩි වී සිටි අසංග ගිස
මසවා තමා ගමුවන්නට ආ තරුණිය දෙස
බැලුවේ කැමැත්තකින් නොවේ. අසංගගේ දෑස්
ඒවා මෙන්ම අදත් මළාගිතය. මනුගේ
අනන්‍යතාව වූ බොකුටු කොණ්ඩයද ඒවා මෙන්ම
අදත් පිළිවෙලක් නැතිව මුහුණට වැටී ඇත.
දැමැත්තෙන් මෙන් නැතිව ඉදිරියට ආ ඔහු
පොලිස් සිර මැදිරියේ යකඩ පොලු අතරින්
මදුරා දෙස බලා සිටියේ හැඟීම් විරහිත මුහුණි
න්ය. මොහොතකට පසු ඔහුගේ රතු දෑස් මදු-
රාගේ උරහිසට උඩින් ඇත එල්ලෙයකට යො-
මුවීය. අතිතයත් වර්තමානයත් අතර බොහෝ
දේ ඔහුගේ සිතට නැගෙමින් තිබෙනු ඇතැයි
මදුරා සිතුවාය.

පොලිසියට ගොස් අසංග බැලිය යුතු යයි

"මේක කිසිම තේරුමක් නැති ගමනක් මදුරා.."
සිසිර කීවේ නොපහත් සිතිනි. "..තවත් අනවශ්‍ය
කරදර දාගන්න ඒවා.. හැඟීම් වලින් නොවේද..
බුද්ධියෙන් වැඩ කරන්න"

ප්‍රතිචර්යාවක් කුමක් වුවද මේ ගමන යා යුතුමය.
ඒය යුතුකමකි. ඒය කිසි දෙයකින්වත් පැහැර
නැරිය නැති දෙයක් නොවේ.

"ඇයි ආවේ..?" අසංග බොහෝ වේලාවකට
පසුව ඇසුවේය. ඒ කටහඬ ඇස
බලාපොරොත්තු වුවාටත් වඩා රළුය. හැඟීම්
විරහිතය. පිළිතුරක් සොයා ගත නොහැකිව
මදුරා තත්පර කීපයක්ම නිහඬව සිටියාය.

"යන්න... මෙතන මධ්‍යට ඉන්න හොඳ නැතක්"

"මට සමාවෙන්න.." ඇ පහත් හඬින් කීවාය.
ඔහු සුසුමක් හෙළුවේය.

"මොකක්ද මේ කතාව..? කවුද මං මෙහෙම
දෙයක් කළෙයි කියල කමිඳුන් කළේ..? මං
කවදාවත් විදුල මුණසිංහ දැකලවත් නැහැ..
මේ මිනිස්සු මං නොකළ දෙයක් කලායි කියල
පිළිගන්න කියල වද දෙනව.. මං නොදන්න
දෙයක් දන්නවයි කියන්නෙ කොහොමද..? මේක
මළු වදයක්.. මුන්ට පිස්සුද..?" ඔහු කතා කළේ
ඇසට පමණක් ඇසෙන තරම් පහත් හඬකිනි.

මදුරා ආපසු හැරී බැලුවාය. ඇස කැටුව ආ
පොලිස් හටයා ඇත මේසයක් ඉදිරියේ වාඩිවී
යමක් ලියමින් සිටියි.

"මට තේරෙන්න නැහැ ඇයි මේකට මධ්‍යට
පටලවා ගන්නෙ කියල.. හැම දෙයක්ම අවුල්..
මට කිසිම දෙයක් තේරුම්ගන්න බැහැ..
සමහරවිට හෙට අහිද්දට මාවත් ඇරෙන්න
කරයි.. ඒත් මං මධ්‍ය කේරුගන්න මට කරන්න
පුළුවන් නැම දෙයක්ම කරනවා අසංග.." මදුරා
මිමිණුවාය.

"හැම මිනිසෙකුගෙම ඉරණම කොතරක හරි
නිශ්චය නිගමනවා මදුරා.. මං විදින්නෙ මට
උරුම දේ.. ඒකට මධ්‍ය වග කියන්න අවශ්‍ය
නැහැ.. මධ්‍ය නෙවෙයි.. කවුරුවත් වගකියන්න
අවශ්‍ය නැහැ.. ජීවිතේ අවුල් වෙලා ගියාට

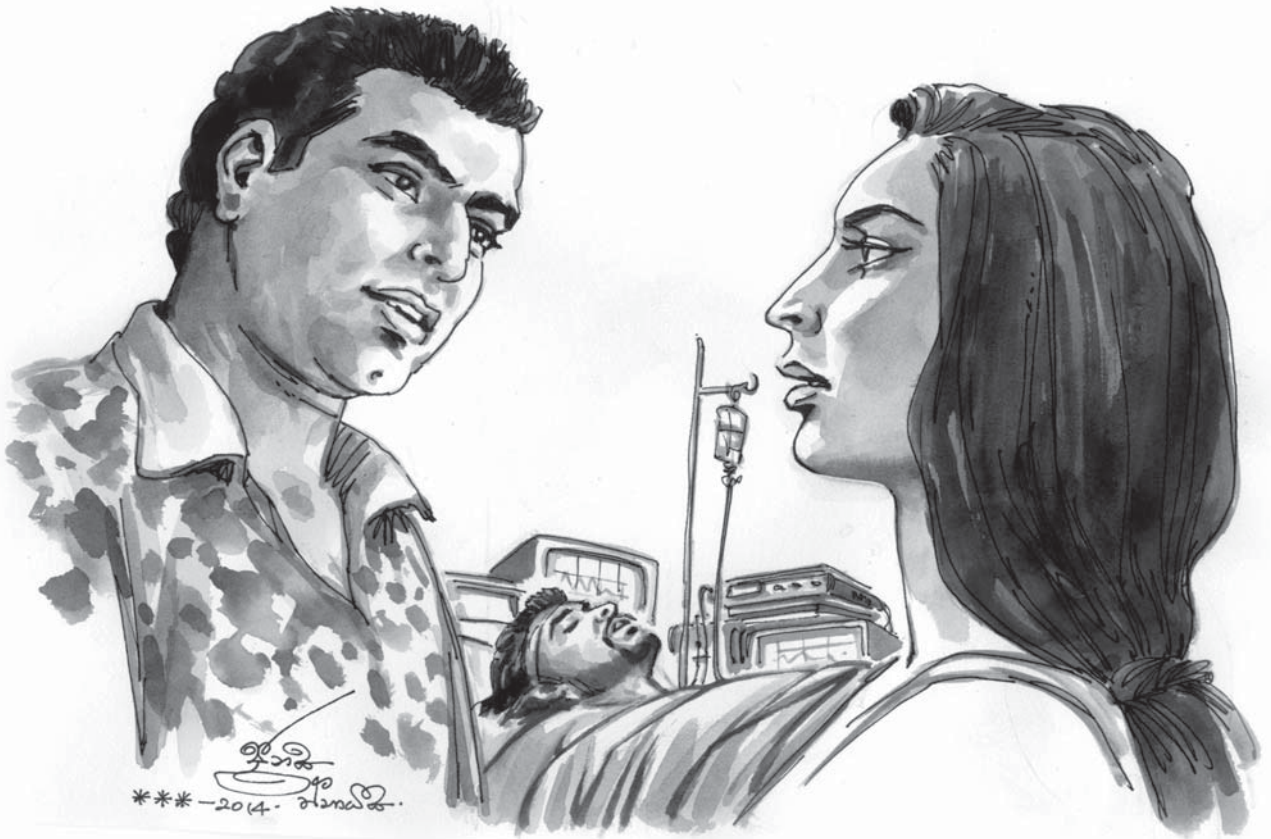
"පිස්සු හටන්නැකුව ආපසු යන්න.. මෙතන
මධ්‍යට කරන්න පුළුවන් දෙයක් නැහැ.. මේ තැන්
වලට මධ්‍ය සියුමල වැඩියි නිසා.." ඔහු දැඩිව
කීවේය.

"අසංග.."

ඔහු සිය රළු අතින් කමිඳු කුරු මත රැඳී තිබූ
ඇතේ අත සියුම් ලෙස ස්පර්ශ කළේය.

"මධ්‍ය ආව ඒක ගැන මට සතුටුයි.. කොච්චර
කාලයකට පස්සෙද මං මධ්‍යට දැක්කෙ.."
ඔහු නෙල සුසුමේ උණුසුම ඇතේ අත මත පතිත
විය. "...මධ්‍ය හොඳින් ඉන්නවා කියල දකින ඒක
මට ලොකු සතුටක් මදුරා.. දැන් ඉතින් යන්න..
මධ්‍යට යන්න ලුමුන් දිග ගමනක් ගියෙනවා..
ආයෙ මා ගැන හොයන්න කරදර වෙන්න ඒවා..
තේරුමක් නැහැ.. මං ජීවිතේ නාස්ති කරගන්න
මනුස්සයෙක්.. ඒ වගේ මනුස්සයෙක් වෙනුවෙන්
කාලය නාස්ති කරන්න උත්සාහගන්න ඒවා..
තේරුමක් නැහැ.." ඔහු සිනාසෙන්ම උත්සාහ
කළේය. "... ඉතින් යන්න.."

ඔහු දෙස මොහොතක් බලා සිටි මදුරා ආපසු
හැරුණාය. උකුසු ඇසින් බලා සිටින පොලිස්
නිලධාරීන් නොදැක්කා සේ ඇ ඉක්මන් ගමනින්
සිසිර කුලසේකර ගේ වාහනය වෙත ආවාය.
ඇස ඉදිරි අසුරේ වාඩි වූ පසු ඔහු කාරය
ඉදිරියට ගත්තේ කිසිදු ප්‍රශ්නයක් නොඇසමින් ය.

මදුරා සිතුවේ ඔහු අත් අඩංගුවට පත්වූ ප්‍රචිත
උනගත්තුවා ය. මේ අසරණයා කරදරයක
පැරලි සිටින්නේ තමා නිසාය යන කාරණය
ගතවන සෑම නිමේසයකම ඇතේ සිතට වද
දුන්නය. මෙවන් අවස්ථාවක පොලිසියට යාම
අනුවන ක්‍රියාවක් යන්න සිසිර කුලසේකරගේ
අදහස විය.

"මධ්‍ය උනෙ කතාවට පෝර දානවා.." ඔහු කීවේය.

සිසිර කුමක් කෙසේ කීවද මදුරා ඒ අදහස්
නොතකා ඉන්නට තීරණය කළාය. ඔහු තමා
දන්නා හැඳුණ පොලිස් නිලධාරීන් මගින් ඇසට
අසංග ගමුවන්නට අවස්ථාවක් පාදා දුන්නේ ඉන්
පසුවය.

නොවෙයි.. ඇගෙන් පිළිතුරක් නොලද නැත ඔහු
නැවත කීවේය.

"මොකක් හරි දෙයක් කරන්න පුළුවන්ද කියල
බලන්නයි ආවේ.." ඇ අපහසුවෙන් වචන ගැට
ගසා ගන්නාය. ඔහු අවදොවෙන් මෙන්
සිනාසුරේය.

"මෙයිට වඩා දෙයක් මධ්‍යට කරන්න බැහැ
මදුරා.." ඔහු කීවේය. ඒ රළු වැකිය කුළ බො-
හෝ අදහස් ගැබ්ව ඇතැයි මදුරාට සිතුවේ. ඔහු
අදහස් කළේ "උඹ මට මේ කළ හරිය ඇති
මදුරා" යන්නද? එසේත් නොවේ නම් "මාව
බලන්න මේ ආව ගමන හොඳටම ඇති මදුරා"
යන්නද?

පස්සෙ ආයෙ ඒක හදාගන්න බැහැ.. හදාගන්න
බැරි තරමට ඒක අවුල් වෙලා.. ඒ නිසා මේ
කිසිම දෙයක් ගැන මං හිතන්න යන්න නැහැ..
ඔහේ මුණ දිගෙන ඉන්නවා.. මේ කුඩුව ඇතුලේ
හිරියක් එයින් ඵලියෙ හිරියක් මට ඒ දෙකේම
වෙනසක් නැහැ.. කොතරකත් එකයි.. ඉන්න
තැන කියන්නෙ වැදගත් දෙයක් නොවෙයි.. ඔහු
වරින් වර නැවතෙමින් මිමිණුවේය. ඔහු හුස්ම
ගත්තේ පවා ආයාසයෙනි. ඔහු සිටින්නේ අපහ-
සුවෙන් බව හොඳින් පෙනුණද ඒ පිළිබඳ
විමසන්නට මදුරා උත්සාහ නොකළාය.

"ඒත් මේක මෙහෙම වෙන්න දෙන්න බැහැ..
මේක හරි ආසාරාණයි... මං මොනවා හරි
කරන්න මීන.." මදුරා කීවාය.

තත්පර කීපයකට පසු ඇස ඉතිබිඳිමින් හඬනු
මුහුට ඇසුවේ.

0000000000000

සිය නිල මැදිරියේ සිටි අවසන් අමුත්තා ද පිටට
ගිය පසු සාරාන්ත ඇමතිවරයා තමා ඉදිරියේ
වාඩි වී සිටින සමදුරා දෙස බැලුවේය. ඒ බැල්ම
සන්සුන් නැති බව සමදුරා වන විටහ
ගන්නාය. ඔහු කෝපයෙන් සිටියි.

"මේ ගැනුවේ විදුලට නොවෙයි සමදුරා.. මේ
ගැනුවේ මට.. ඒක හොඳින් බැබෙත් නො-
වෙයි මම.. මාත් මේ දේශපාලනේ ඇති තරම්
හෙම්පැරුවෙවිට මිනිහෙක්නෙ.." ඔහු කීවේ